

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 91.386 van 6 december 2000

A. 81.648/VIII-1194

In zake : **BUYDENS** Jean-Claude,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Vincent DE WOLF, advocaat,
Guldenvlieslaan 68/9
1060 Brussel,

tegen :

1. **de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de
Minister van Volksgezondheid,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre-Yves COLLARD, advocaat,
rue Arnold de Lexhy 75
4101 Jemeppe,

2. **de Franse Gemeenschap**,
vertegenwoordigd door haar Regering,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Véronique MARTIN, advocaat,
rue Courtois 32
4000 Luik.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 21 december 1998 ingediende verzoekschrift,
waarbij Jean-Claude BUYDENS de nietigverklaring vordert :

- a) van het besluit van de geneesheer-directeur-generaal van de administratieve gezondheidsdienst waarin wordt geoordeeld dat verzoeker wegens zijn definitieve ongeschiktheid voor enig ambt voldoet aan de voorwaarden om voortijdig definitief gepensioneerd te worden, maar geweigerd wordt om de aandoening waaraan verzoeker lijdt als een ernstige handicap of als een ernstige en langdurige ziekte te erkennen;
- b) van het besluit van 12 november 1998, waarbij de Franse Gemeenschapsregering verzoeker op 1 september 1998 ontslaat;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer ERNOTTE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 april 2000, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 22 september 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 20 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Mevr. DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. SIMONART, loco Mr. DE WOLF, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. DER CLAYE, loco Mr. COLLARD, advocaat, die voor de eerste verwerende partij verschijnt, en van Mr. MARTIN, advocaat, die voor de tweede verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer ERNOTTE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak :

Op 9 april 1998 vraagt de algemene dienst van het personeel van het Ministerie van de Franse Gemeenschap aan de administratieve gezondheidsdienst van het Ministerie van Volksgezondheid of verzoeker voor de pensioencommissie kan verschijnen; verzoeker is directeur bij de diensten van de Franse Gemeenschapsregering en is sinds 8 januari 1998 in disponibiliteit wegens ziekte.

Nadat verzoeker voor de pensioencommissie is verschenen, deelt de hoofdgeneesheer-directeur van de administratieve gezondheidsdienst hem op 10 augustus 1998 het volgende advies mee :

- "- Op grond van uw definitieve ongeschiktheid voor enig ambt voldoet u uit een medisch oogpunt aan de voorwaarden om voortijdig definitief gepensioneerd te worden.
- Uw definitieve ongeschiktheid is niet het gevolg van een ernstige handicap die opgelopen werd tijdens de loopbaan, zoals bedoeld in artikel 134 van de wet van 26-06-1992.
- U hebt geen aandoening die moet worden gerangschikt onder die bedoeld in artikel 14 van het decreet van 4-2-1997 betreffende het statuut van sommige categorieën van personeelsleden van het rijksonderwijs".

Aangezien verzoeker van oordeel is dat de genoemde dienst zijn aandoening ten onrechte weigert te erkennen als een ernstige en langdurige ziekte besluit hij op 7 september 1998 daartegen in beroep te gaan en in dat verband wijst hij dokter SCAILTEUR aan als verdediger van zijn belangen; nadat die arts kennis had gekregen van de motieven van het besluit van 10 augustus 1998 betwist hij die in een verslag dat hij op 21 september 1998 verzendt; dat stuk eindigt als volgt :

- " Uit wat voorafgaat, leid ik af dat het wijze besluit tot vervroegde pensionering met dezelfde wijsheid gepaard had moeten gaan :
 - met de erkenning als ernstige en langdurige ziekte, gelet op de overgevoeligheid van mijn patiënt voor mentale belastingen,
 - met een voorbehoud omtrent mogelijke invaliditeit als gevolg van een verslechtering van de gezondheidstoestand van mijn patiënt naar aanleiding van zijn huidige aandoening".

Aangezien de beroepsprocedure niet leidt tot een vergelijk tussen de partijen wordt de zaak met het oog op de finale scheidsrechterlijke uitspraak voorgelegd aan de arts die de directeur-generaal van het bestuur Sociale Geneeskunde daartoe heeft afgevaardigd. De met de scheidsrechterlijke uitspraak belaste geneesheer-ambtenaar onderzoekt verzoeker op 16 oktober 1998 en spreekt zich drie dagen later uit voor de handhaving van de aanvankelijke beslissing; die handeling, die het eerste onderwerp van het onderhavige beroep vormt, wordt op 21 en 22 oktober 1998 per brief meegedeeld aan verzoeker, alsook aan het bestuur waaronder hij ressorteert.

Op 12 november 1998 vaardigt de tweede verwerende partij een besluit uit waarbij verzoeker op 1 september 1998 eervol ontslagen wordt wegens lichamelijke ongeschiktheid en recht krijgt op een rustpensioen; die handeling, waarop het onderhavige beroep eveneens betrekking heeft, wordt ter kennis gebracht van verzoeker bij een brief die op 20 november 1998 is verzonden;

Overwegende dat de tweede verwerende partij de bevoegdheid van de Raad van State betwist; dat ze betoogt dat verzoeker onder het mom van een beroep tegen het besluit d.d. 19 oktober 1998 van de administratieve gezondheidsdienst de Raad van State in werkelijkheid tracht te laten oordelen over een betwisting omtrent subjectieve rechten van financiële aard; dat verzoeker volgens haar immers tracht te verkrijgen dat de volledige wedde wordt uitbetaald waarop hij recht beweert te hebben voor de periode gaande van het begin van zijn disponibiliteit tot de datum van zijn pensionering;

Overwegende dat verzoeker in zijn wederantwoord stelt dat het werkelijke onderwerp van zijn beroep niet de uitbetaling van de wedde is, maar de nietigverklaring van bestuurshandelingen die ongunstig en, gelet op de omstandigheden, smadelijk voor hem zijn;

Overwegende dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker alleen betwist dat de motieven van het besluit waarin wordt geconcludeerd dat hij geen ernstige en langdurige ziekte heeft, niet stroken met de werkelijkheid en niet relevant zijn; dat de administratieve gezondheidsdienst bij het nemen van een dergelijke beslissing gebruik maakt van zijn bevoegdheid om te beoordelen of het begrip "ernstige en langdurige ziekte" van toepassing is; dat de exceptie van onbevoegdheid moet worden afgewezen;

Overwegende dat de tweede verwerende partij van mening is dat het beroep, voorzover het gericht is tegen het besluit van 12 november 1998 om verzoeker te pensioneren, niet-ontvankelijk is; dat ze de volgende overwegingen aanvoert :

- a) het besluit van de genoemde geneesheer-diensthooft omtrent de ongeschiktheid van verzoeker is definitief en is bindend voor haar geworden, aangezien daartegen geen beroep is ingesteld zoals voorgeschreven bij artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 tot regeling van de inrichting der geneeskundige onderzoeken door de Administratieve Gezondheidsdienst, in plaats van door de provinciale pensioencommissies;
- b) het verzoekschrift bevat geen enkel middel waarin wordt aangegeven in welk opzicht het besluit betreffende de lichamelijke ongeschiktheid van verzoeker onwettig zou zijn;

- c) het belang dat verzoeker kon hebben bij het aanvechten van het besluit waarbij hij eervol ontslagen en gepensioneerd wordt, bestaat hoe dan ook niet meer, aangezien betrokkene zonder enig voorbehoud om de uitbetaling van dat pensioen heeft verzocht;

Overwegende dat verzoeker erop wijst dat één van de verschillende handelingen waarvan hij de nietigverklaring vordert, het besluit d.d. 12 november 1998 van de tweede verwerende partij is waarbij hij op 1 september 1998 wordt ontslagen en op rustpensioen wordt gesteld; dat hij zich op de terechtzitting beroepen heeft op een document dat volgens hem een beroep impliceert tegen het besluit waarbij hij lichamelijk ongeschikt wordt verklaard;

Overwegende dat de overheid waaronder het personeelslid ressorteert luidens artikel 117, § 3, eerste lid, van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel zich moet gedragen naar de bevinding van lichamelijke ongeschiktheid waartoe de bevoegde geneeskundige instantie is gekomen door het betrokken personeelslid te pensioneren op een datum die volledig gebaseerd is op de genoemde wet;

Overwegende dat verzoeker bij een op 10 augustus 1998 verzonden brief weliswaar op de hoogte is gebracht van de mogelijkheden tot voorafgaand beroep dat krachtens artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 tot regeling van de inrichting der geneeskundige onderzoeken door de Administratieve Gezondheidsdienst, in plaats van door de provinciale pensioencommissies kan worden ingesteld tegen alle beslissingen die in eerste aanleg door de administratieve gezondheidsdienst worden genomen, maar geen gebruik daarvan gemaakt heeft aangaande zijn lichamelijke ongeschiktheid voor enig ambt en alleen kritiek heeft geleverd op de weigering om zijn gezondheidstoestand als een ernstige en langdurige ziekte te erkennen; dat hij immers geen enkele vordering heeft ingesteld volgens de regels die bij het voornoemd koninklijk besluit worden voorgeschreven; dat die kwestie, ongeacht hoe ze moet worden opgelost, echter geen enkele invloed heeft op de pensionering van verzoeker en alleen van belang is voor het bepalen van de wedde die hem verschuldigd was voor de periode van disponibiliteit wegens ziekte die aan zijn pensionering is voorafgegaan; dat de exceptie bijgevolg gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan schending van artikel 15 van het koninklijk besluit van 13 november 1967, artikel 14 van het decreet van 4 februari 1997, aan schending van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van motivering, aan dwaling omtrent en tegenstrijdigheid in de motieven, alsook aan het gebrek aan een juiste, relevante en aanvaardbare motivering; dat hij ervan uitgaat dat de eerste verwerende partij niet kon weigeren om zijn aandoening te erkennen als een ernstige en langdurige ziekte zonder de in het middel genoemde bepalingen en principes met voeten te treden; dat hij aanvoert dat, hoewel hij meer dan drie maanden arbeidsongeschikt was en dus echt wel een langdurige ziekte had, de Belgische Staat de ernst van die aandoening heeft geminimaliseerd door zich te verschuilen achter een loutere holle frase en door geen gebruik te maken van de criteria (lichamelijke en psychologische terugslag, prognose, kostprijs van de verzorging, voorzieningen met het oog op het behoud van de zelfredzaamheid, financiële weerslag zowel in het kader van zijn beroep als daarbuiten) die relevant zijn om de ernst van een aandoening te beoordelen; dat hij de eerste verwerende partij ook verwijt dat ze helemaal niet is ingegaan op de argumenten die in het kader van het beroep bij de administratieve gezondheidsdienst zijn uiteengezet en dat ze een besluit heeft genomen uit de motivering waarvan niet kan worden opgemaakt waarom de ziekte van betrokkene niet ernstig wordt geacht;

Overwegende dat, volgens de eerste verwerende partij, het besluit van de geneesheer die door de directeur-generaal is afgevaardigd, het aanvankelijke besluit op alle punten bevestigt, wat inhoudt dat die geneesheer zich aansluit bij de motivering van het aanvankelijke besluit; dat de eerste verwerende partij tevens van oordeel is dat de administratieve gezondheidsdienst correct rekening heeft gehouden met de criteria die volgens het verzoekschrift zouden moeten worden gebruikt om de ernst van verzoekers ziekte te beoordelen; dat ze ervan uitgaat dat het verslag dat is opgesteld in het kader van de beroepsprocedure geenszins redenen aanreikt om het aanvankelijke besluit van de administratieve gezondheidsdienst op de helling te zetten; dat ze aanvoert dat het genoemde verslag slechts algemene en abstracte overwegingen bevat en bovendien niet bewijst dat de factoren die verzoekers aandoening tot een ernstige ziekte kunnen maken, al aanwezig waren of later onvermijdelijk zouden opduiken; dat ze aangeeft dat geen rekening hoeft te worden gehouden met nieuwe gegevens zoals de vermelding in het verzoekschrift tot nietigverklaring dat verzoeker de enige kostwinner van het gezin is; dat ze immers opmerkt dat de belangrijkste gegevens betreffende de gezinssituatie zijn genoteerd toen hij voor het medisch centrum is verschenen en bij de finale scheidsrechterlijke uitspraak en dat toen is opgegeven dat zijn echtgenote lerares is; dat ze opmerkt dat verzoeker de situatie van zijn echtgenote, in het bijzonder in die periode, bovendien niet met enig bewijsstuk staft;

Overwegende dat verzoeker in zijn wederantwoord stelt dat hij zelfs in het licht van de memories van antwoord niet begrijpt waarom de Staat zijn geval niet als een "ernstige en langdurige ziekte" beschouwt; dat hij die beslissing als een zoveelste pesterij beschouwt die het mogelijk maakt op een gemakkelijke, maar onwettige wijze budgettair te besparen door zijn inkomen te verlagen tot 60% van zijn volledige wedde;

Overwegende dat het decreet van 4 februari 1997 houdende de regeling inzake verlof en disponibiliteit wegens ziekte en gebrekkigheid van sommige leden van het onderwijspersoneel alleen geldt voor personeelsleden van het onderwijs dat wordt georganiseerd of gesubsidieerd door de Gemeenschap en niet geldt voor personen die, zoals verzoeker, ambtenaar zijn binnen de diensten van de gemeenschapsregering; dat in het middel, voorzover het gebaseerd is op artikel 14 van het genoemde decreet, de schending wordt aangevoerd van een bepaling die niets te maken heeft met de wettigheid van het bestreden besluit; dat de beroeps- en arbitrageprocedure ingesteld bij artikel 8 van het koninklijk besluit van 28 augustus 1939 slechts echt nut heeft als personeelsleden die zich benadeeld achten door de standpunten die de administratieve gezondheidsdienst aanvankelijk heeft ingenomen, bij het lezen van de besluiten van de arts die als scheidsrechter moet optreden, enerzijds erop kunnen rekenen dat de argumenten waarop hun beroepen steunden werkelijk onderzocht zijn en anderzijds kunnen te weten komen waarom de bestreden beslissingen na afloop van de betrokken procedure eventueel zijn bevestigd; dat de arts die door de directeur-generaal van de administratieve gezondheidsdienst aangewezen is om het arbitrageonderzoek te verrichten, na dat onderzoek te hebben verricht, op 19 oktober 1998 heeft besloten dat de aanvankelijke beslissing gehandhaafd wordt, en dat standpunt niet heeft gewettigd door de motivering van de bestreden beslissing tot de zijne te maken, maar door de volgende punten naar voren te brengen: de omstandigheid dat verzoeker voldoende ondernemend is om talrijke procedures in te stellen om zijn rechten te laten gelden en dat hij voor de activiteiten van het dagelijks leven niet aan zelfredzaamheid heeft ingeboet; dat zulke overwegingen niets te maken hebben met die welke zijn uiteengezet in het verslag d.d. 21 september 1998 van verzoekers arts die kritiek uitte op de aanvankelijke bevinding dat er geen ongunstige prognose was gesteld door een beschrijving te geven van de mogelijke complicaties en de mogelijke verslechtering van de gezondheidstoestand waaraan verzoeker door zijn aandoening is blootgesteld; dat de conclusies van het arbitrageonderzoek bijgevolg helemaal niet aantonen dat in dat stadium wel echt is nagegaan of de argumenten in het verslag van de arts van verzoeker met de werkelijkheid stroken en relevant zijn en dat uit de conclusies a fortiori evenmin blijkt dat de risico's die in dat verslag worden

uiteengezet werkelijk zo miniem of hypothetisch zijn dat ze niet in overweging kunnen worden genomen om de ernst van verzoekers aandoening te beoordelen; dat de arbitragearts, door te verwijzen naar de talrijke procedures die verzoeker heeft ingesteld om zijn standpunt te wettigen, bovendien een onaanvaardbare interpretatie heeft gegeven van artikel 15 van het koninklijk besluit van 13 november 1967; dat het genoemde artikel 15 immers wel bepaalt dat een personeelslid dat in disponibiliteit is wegens ziekte inzonderheid de ernst van zijn ziekte moet laten erkennen opdat het in aanmerking komt voor de gunstige bezoldigingsregeling die bij die bepaling van het statuut is ingesteld, maar daarentegen niet bepaalt dat de aandoening in kwestie van dien aard moet zijn dat de betrokkene in feite of in rechte niet in staat is om voor het gerecht of voor het bestuur de handelingen te stellen die noodzakelijk zijn om zijn belangen te verdedigen; dat het middel in zoverre gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit waarbij de geneesheer-directeur-generaal van de administratieve gezondheidsdienst oordeelt dat Jean-Claude BUYDENS wegens zijn definitieve ongeschiktheid voor enig ambt voldoet aan de voorwaarden om voortijdig definitief te worden gepensioneerd, voorzover in dat besluit geweigerd wordt om de aandoening van verzoeker als een ernstige handicap of een ernstige en langdurige ziekte te beschouwen.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van de eerste verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op zes december tweeduizend door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.